

Sygn. akt: I C 523/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	stażysta Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2018 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Energa Obrót S.A. z siedzibą w Gdańsku

przeciwko R. N.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego R. N. na rzecz powoda Energa Obrót S.A. z siedzibą w Gdańsku kwotę 297,92 zł (dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt dwa groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 13 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, a w razie zamiany odsetek ustawowych za opóźnienie – z tymi odsetkami,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- zasądza od pozwanego R. N. na rzecz powoda Energa Obrót S.A. z siedzibą w Gdańsku kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 523/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód ENERGA – OBRÓT S.A. z siedzibą w Gdańsku w dniu 16 listopada 2017 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko pozwanemu R. N. pozew o zapłatę kwoty 791,71 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 09 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej strona powodowa dostarczała stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w przedmiotowej umowie. W związku z wykonywaniem usługi powód wystawił i doręczył pozwanemu fakty VAT nr (...), która stała się wymagalna w dniu 08 czerwca 2017 roku.

W dniu 13 grudnia 2017 roku w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości. W ustawowym terminie pozwany R. N. wniósł sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, w którym zakwestionował powództwo w całości.

Pozwany przyznał, iż zawierał trzy umowy na dostarczenie energii elektrycznej: nr licznika (...) – garaż W., nr (...) – garaż Plac (...) i nr (...) – budynek mieszkalny J. 4G. Podkreślał, że rozliczał się z powodem za energię elektryczną, płacąc rachunki zgodnie z przedstawianymi fakturami. Zaznaczył jednak, iż powód nie wywiązywał się z umowy i nie doręczał mu faktur systematycznie, choć był do tego zobowiązany. Wskazywał, iż w związku z tym wielokrotnie poprzez infolinię kontaktował się z powodem w 2015 roku, domagając rozliczenia poboru energii elektrycznej w tym okresie. W tej sprawie dzwonił również do niego. Dopiero po wielu miesiącach (ok. roku) otrzymał fakturę na kwotę 844,78 zł ze wskazaniem na licznik nr (...) z możliwością spłaty w okresie 6 miesięcy. Pozwany podkreślił, iż uznał tę należność i uiszczył ją jednorazowo w całości. Uzna, że w całości uregulował swoje zobowiązanie. Zaprzeczył natomiast, aby otrzymał fakturę, na którą powód powoływał się w treści pozwu. Wskazał, iż nie otrzymał jej nawet wówczas, gdy po wezwaniu do zapłaty zwrócić się o jej doręczenie do pełnomocnika powoda, który w imieniu powoda skierował do niego wezwania do zapłaty.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 13-12-2017r. postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Powód w piśmie procesowym z dnia 09 października 2018 roku odnosząc się do sprzeciwu wskazał, iż faktura, na którą powoływał się pozwany oraz należność przez niego uiszczona, dotyczyły innego licznika. Dotyczyły one bowiem umowy kompleksowej, której przedmiotem było świadczenie usługi sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej do punktu poboru w J. (...) nr licznika (...). Nie należy ich zatem odnosić do należności dochodzonych w niniejszym postępowaniu. Nadto powód wskazał, iż wysyłał faktury VAT na adres korespondencyjny wskazany w umowie – listem zwykłym, co jest zgodne z ogólnymi warunkami umów. Powód przyjmował zatem, iż korespondencja dla pozwanego kierowana pod adres wskazany w umowie była mu skutecznie doręczana. Przy czym powód nie otrzymał informacji o zmianie adresu do korespondencji pozwanego. Powód zaznaczył również, iż umowa kompleksowa z dnia 15 maja 2015r. została rozwiązana z dniem 15 października 2015 roku, a dochodzona faktura stanowi rozliczenie w oparciu o fizyczny odczyt licznika, który urealnił zużycie za cały okres obowiązywania, za okres 4 miesięcy. Powód podkreślił, iż do faktury, w oparciu o którą dochodzi należności, zostały wystawione faktury korygujące: nr (...), (...) i (...). Pierwsze dwie faktury korygujące były błędne, natomiast trzecia faktura korygująca w ostateczny sposób rozlicza pozwanego za pobraną energię elektryczną w okresie obowiązywania umowy.

Pozwany R. N. - po zapoznaniu się z dokumentami złożonymi do sprawy przez powoda - na rozprawie w dniu 11 października 2018 roku przyznał, iż łączyła go z powodem umowa kompleksowa zawarta w maju 2015 roku. Była to ostatnia umowa zawarta na pobór energii elektrycznej w okresie budowy. Kolejna umowa - obowiązująca od października 2015 roku - była już umową na dostarczanie energii elektrycznej do gospodarstwa domowego – w związku z zakończeniem budowy domu jednorodzinnego i trwa nadal. Zawarcie tej docelowej umowy wiązało się jednak z wymianą licznika poboru prądu. Pozwany podkreślał, iż powód wymieniając licznik nie powiadomił go o tym, nie przedstawił mu również stanu poboru prądu wynikającego z odczytu demontowanego licznika na dzień jego wymiany. Pozwany podnosił, iż za sporny okres została wystawiona jedna faktura, w oparciu o którą powód dochodzi swoich należności za okres ok. 4 miesięcy, choć zgodnie z umową, rozliczenia powinny być dokonywane co dwa miesiące. Pozwany wywodził, iż z uwagi na to, że powód wymienił licznik bez zawiadomienia go o tym, nie

ma możliwości zweryfikowania właściwych wartości zużycia energii elektrycznej za sporny okres, a wywodzona przez powoda jest zawyżona, porównując ją chociażby z zużyciem energii w poprzednich okresach. Pozwany wskazał, iż faktura, która została wystawiona przez powoda związana z poborem energii elektrycznej w spornym okresie, była korygowana - dwukrotnie z powołaniem na „błąd odczytu licznika” i raz z powodu „parametrów umowy”. I już to budzi poważne wątpliwości co do rzetelności dokonanego rozliczenia. Pozwany podkreślał jednak przede wszystkim, że nie miał świadomości zalegania z płatnością, albowiem nie otrzymał głównej faktury dotyczącej niniejszej sprawy, Były mu doręczane jedynie faktury korygujące, z których nie wynikał obowiązek zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Przy czym część faktur powód wysłał pozwanemu na adres miejsca zamieszkania w J., zaś część wysłana została na jego dawny adres w C., gdzie pozwany już wówczas nie mieszkał. Przejął jedną fakturę przesłaną pod adres w C. jedynie przypadkiem, dowiadując się od znajomego o przesłaniu tej faktury na jego poprzedni adres. Pozwany kategorycznie podkreślał, że po wprowadzeniu się do wybudowanego domu informował powoda o zmianie adresu swojego miejsca zamieszkania – najpierw telefonicznie, a następnie również osobiście w utworzonym później punkcie obsługi klienta. Mimo to powód naprzemiennie kierował do niego korespondencję – raz na nowy adres, innym razem na poprzedni adres zamieszkania.

Natomiast na rozprawie w dniu 15 listopada 2018 roku pozwany ostatecznie zmienił stanowisko oświadczając, że nie kwestionuje wysokości dochodzonego roszczenie. Natomiast kategorycznie podtrzymał oświadczenie, że nie otrzymał faktury określającej wysokość jego zobowiązania objętego powództwem w niniejszej sprawie, a po raz pierwszy o obowiązku świadczenia i wysokości zobowiązania dowiedział się z przesądowego wezwania do zapłaty świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2015 roku ENERGA - OBRÓT S.A. w Gdańsku zawarł z odbiorcą R. N. umowę kompleksową, której przedmiotem była sprzedaż energii elektrycznej oraz zapewnienie świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej do obiektu zlokalizowanego w J. Os. K. na działce nr (...). W treści umowy jako adres zamieszkania i do korespondencji odbiorcy wskazano – C. os. (...).

Zgodnie z umową, rozliczenia odbywać się miały w 2 miesięcznych okresach rozliczeniowych, na podstawie wskazań układu pomiarowo – rozliczeniowego. Cena za świadczoną usługę kompleksową miała stanowić sumę należności z tytułu sprzedaży energii elektrycznej oraz należności z tytułu świadczenia usług dystrybucji. Odbiorca mógł zostać obciążony dodatkowymi płatnościami, w szczególności kosztami wezwań do zapłaty, wezwań przedsądowych, wznowienia dostarczania energii elektrycznej, czynności przeprowadzanych na wniosek odbiorcy dot. dotrzymania parametrów jakościowych energii elektrycznej oraz wykonania ekspertyzy układu pomiarowo – rozliczeniowego. Przy czym pozwany zobowiązał się do terminowego regulowania opłat z tytułu tej umowy. W umowie wskazano, iż realizacja umowy w zakresie świadczenia usługi kompleksowej miała nastąpić z chwilą zainstalowania układu pomiarowo – rozliczeniowego i miała obowiązywać na czas trwania budowy.

(dowód: umowa kompleksowa nr (...) z dnia 18-05-2015r. k. 25-25v)

Umowa kompleksowa została rozwiązana z dniem 15 października 2015 roku. Licznik nr (...) zainstalowany była na działce pozwanego w okresie od dnia 02 czerwca 2015 roku do dnia 15 października 2015 roku.

(bezsporne, nadto faktury k. 100-105)

W związku z zawarciem nowej umowy - po zakończeniu budowy domu przez pozwanego o dostarczanie energii elektrycznej do gospodarstwa domowego – na nieruchomości pozwanego powód zainstalował nowy licznik energii elektrycznej nr (...). W związku z rozliczenie poboru energii elektrycznej w okresie od 15 października 2015 roku do 18 października 2016 roku powód wystawił fakturę VAT z dnia 28 października 2016 roku na kwotę 844,78 zł z określonym terminem płatności do dnia 26 kwietnia 2016 roku. Faktura ta została doręczona pozwanemu i pozwany uregulował wynikającą z niej należność w całości.

(dowód: faktura nr (...) k. 38 oraz dowód wpłaty k 39)

Za świadczone usługi powód wystawił za okres od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia 15 października 2015 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 800,41 zł z dnia 10 grudnia 2016 roku. W fakturze wskazano, że dokonano ostatecznego odczytu licznika nr (...) w dniu 15-10-2015r. Z faktury wynikało, iż we wskazanym terminie, od ostatniego odczytu (...) do obecnego odczytu (...) – zużyto łącznie 658 kWh. Na koszty sprzedaży energii zaliczono: opłatę handlową w kwocie 124,00 zł oraz należność z tytułu energii czynnej całodobowej w ilości 658 kWh w kwocie 280,97 zł. Natomiast na koszty dystrybucji energii elektrycznej zaliczono: opłatę abonamentową w kwocie 7,20 zł, opłatę sieciową stałą w kwocie 48,36 zł, opłatę sieciową zmienną całodobową za zużyta energię w ilości 658 kWh w kwocie 172,20 zł, opłatę jakościową za zużyta energię w ilości 658 kWh w kwocie 7,57 zł oraz opłatę przejściową w kwocie 10,44 zł. Łączną kwotę 650,74 zł podwyższono o należny podatek VAT w wysokości 23%, do kwoty 800,41 zł. Termin płatności należności określony w fakturze na dzień 08 czerwca 2017 roku. W fakturze tej jako miejsce zamieszkania pozwanego wskazano adres: J. 4G.

(dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 10-12-2016r. k. 29-29v)

W dniu 10 stycznia 2017 roku powód wystawił fakturę korygującą VAT nr (...) za okres od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia 15 października 2015 roku do faktury nr (...). W wyniku ponownych przeliczeń, pozwanego obciążono dodatkowo kwotą 12,90 zł, płatną do dnia 24 stycznia 2017 roku. W fakturze tej wskazano, iż wartością początkową, od której powinno być liczone faktyczne zużycie energii, winna być ilość (...), (...). Zwiększono w związku z tym zużytej energii - do 673, (...). Zwiększył się jednocześnie koszt sprzedaży energii czynnej całodobowej - do kwoty 287,37 zł, opłata sieciowa zmienna całodobowa – do kwoty 176,12 zł oraz opłata jakościowa – do kwoty 7,74 zł. W fakturze korygującej jako miejsce zamieszkania pozwanego wskazano adres: J. 4G. Jako przyczynę korekty wskazano błąd odczytu.

(dowód: faktura korygująca VAT (...) z dnia 10-01-2017r. k. 100-101)

Jednocześnie w dniu 10 stycznia 2017 roku powód wystawił fakturę korygującą VAT nr (...) do faktury (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku. Jej przedmiotem było ponowne rozliczenie za okres od dnia 02 czerwca 2015 roku do dnia 10 czerwca 2015 roku. W fakturze tej wskazano, iż wartością końcową, do której powinno być liczone faktyczne zużycie energii, winna być ilość (...), (...). Zużycie energii za ten okres zmniejszyło się zatem z 53 kWh do 37, (...). Pozwanemu przysługiwał zatem zwrot nadwyżki w kwocie 12,19 zł. Jako przyczynę korekty wskazano błąd odczytu.

W fakturze tej jako miejsce zamieszkania pozwanego wskazano adres: J. 4G.

(dowód: faktura korygująca VAT (...) z dnia 10-01-2017r. k. 102-103)

W dniu 20 lipca 2017 roku powód dokonał kolejnej korekty rozliczenia za energię elektryczną w okresie od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia 15 października 2015 roku, jako przyczynę wskazując błędne parametry umowy. Opłaty ustalone w związku ze sprzedażą energii elektrycznej pozostały bez zmian. Zmieniła się natomiast opłata sieciowa stała, albowiem zmniejszyła się ilość kilowatów z 12 do 10,44 i w związku z tym opłata w tym zakresie została pomniejszona z kwoty 48,36 zł do kwoty 42,07 zł. Poprawiono również ilość kilowatów w zakresie opłaty przejściowej, zmniejszono ją z 12 do 10,44, natomiast opłatę w tej części pomniejszono z 10,44 zł do 9,08 zł. Wartość zobowiązania pozwanego za wskazany okres pomniejszyła się łącznie o kwotę 9,41 zł. w związku z tym ostatecznie jako należność za okres od 11 czerwca 2015 roku do 15 października 2015 roku ustalono z tytułu usługi dystrybucji kwotę 242,21 zł netto (co stanowi 297,92 zł brutto) oraz z tytułu sprzedaży energii elektrycznej 411,37 zł netto (co stanowi 505,98 zł brutto).

W fakturze tej jako miejsce zamieszkania pozwanego wskazano J. 4G, a jako adres: C., O.. Piastowskie 2/46.

(dowód: faktura korygująca VAT (...) z dnia 20-07-2017r. k. 104-105)

W piśmie z dnia z dnia 04 sierpnia 2017 roku, w którym miejsce zamieszkania pozwanego wskazano jako J. 4G, a jako adres korespondencyjny C. Oś. P. 2/46, powód zawarł wezwanie pozwanego do uregulowania należności w kwocie 791,71 zł wynikającej z faktury nr (...), najpóźniej do 7 dni od daty otrzymania wezwania.

(dowód: wezwanie przedsądowe z dnia 04-08-2017r. k. 30)

Przed złożeniem pozwu pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty należności objętej pozwem pismem z dnia 30 października 2017 roku. Pozwany otrzymał wezwania do zapłaty najpóźniej 13 listopada 2017 roku. W tym dniu wystosował do pełnomocnika powoda pismo wzywające do złożenie dokumentów źródłowych dotyczących należności objętej wezwaniem do zapłaty.

(bezsporne, nadto pismo pozwanego k. 40)

Pozew w niniejszej sprawie złożony został w dniu 16 listopada 2017 roku

(porównaj: wydruk z systemu elektronicznego postępowania upominawczego k. 3)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jedynie w części zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenia z wierzytelności powstałej w związku z zawarciem z pozwanym umowy kompleksowej dotyczącej sprzedaży i usług dystrybucji energii elektrycznej. Ostatecznie pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonego roszczenia, sprzeciwiał się natomiast ustaleniu, iż zobowiązany był do spłaty tej należności od dnia terminu płatności określonej w fakturze, na którą powoływał się powód tj. od dnia 8 czerwca 2017 roku.

Sprzedaż i dystrybucja energii elektrycznej uregulowana jest przepisami ustawy z 10 kwietnia 1997r. – prawo energetyczne. Zgodnie z art. 5 ust. 1 prawa energetycznego dostarczanie paliw gazowych lub energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji i umowy o świadczenie usług magazynowania paliw gazowych lub umowy o świadczenie usług skraplania gazu. Z kolei art. 5 ust. 3 powołanej ustawy stanowi, że dostarczanie paliw gazowych lub energii może odbywać się na podstawie umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji tych paliw lub energii, a więc umowy kompleksowej. Podstawą do korzystania z energii elektrycznej jest więc zawarcia albo umowy kompleksowej, albo umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłu lub dystrybucji.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że między stronami zawarta została umowa kompleksowa oraz, że nie rozliczona została należność za jej wykonania za okres od 11 czerwca 2015 roku do 15 października 2015 roku. W związku z tym, że pozwany ostatecznie nie kwestionował wysokości wyliczonych należności oraz, że powód w ostatecznym stanowisku wywodził, iż wysokość zobowiązania pozwanego z tego tytułu wynika z faktury korygującej z dnia 20 lipca 2017 roku numerze (...), nie ulega wątpliwości, iż pozwany zobowiązany był zapłacić powodowi z tego tytułu łącznie kwotę 803,90 zł. Dochodzona w sprawie należność zawiera się w tej kwocie. Mimo to jednak zdaniem sądu brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda całej dochodzonej w pozwie kwoty należności głównej.

Zauważyć bowiem należy, że w związku ze zmianą przepisów dotyczących przedawniania roszczeń wobec konsumentów należało uwzględnić tę nową regulację i ocenić możliwość dochodzenia należności wobec pozwanego.

W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, iż w dniu 9 lipca 2018 roku weszły w życie zmiany wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104).

Ustawodawca wprowadził do porządku prawnego m.in. art. 117 § 2¹ k.c., który stanowi, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Oznacza to, że jeśli roszczenie dotyczy stosunku między przedsiębiorcą jako wierzycielem i konsumentem jak dłużnikiem, sąd ma obowiązek – bez zarzutu, czy wniosku ze strony konsumenta – zbadać, czy dług jest przedawniony i jeśli doszło do przedawnienia – powództwo co do zasady oddalić.

Ustawa z dnia 13 kwietnia 2018 roku nowelizująca kodeks cywilny, zawiera przepisy intertemporalne, w tym art. 5 ust. 4 stanowiący, że roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie nowelizacji ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym przepisami znolizowanymi. Oznacza to, że po wejściu w życie ustawy przedawnienie takiego roszczenia jest brane przez sąd pod uwagę bez względu na zarzut pozwanego (art. 117 § 2¹ k.c.), przy czym sąd będzie mógł nie uwzględnić przedawnienia w razie zaistnienia przesłanek z art. 117¹ k.c. (uzasadnienie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104))

Nie ograniczono bowiem zastosowania przepisów nowych do spraw wszczętych po dniu 9 lipca 2018 roku. W przypadku upływu terminu przedawnienia efekt niekorzystny dla uprawnionego w postaci przekształcenia roszczenia w roszczenie niezaskarżalne będzie realizować się bez udziału dłużnika. Wykonywania swego prawa nie można widzieć w samym uchyleniu się od zadośćuczynienia roszczeniu, gdyż dłużnik jedynie korzysta z ustawowych skutków upływu terminu przedawnienia (uzasadnienie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104)).

Przenosząc powyższe regulacje na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwanego oraz powoda łączyła umowa, w której pozwany występował jako konsument, a powód przedsiębiorcą. Pozwany również nie podnosił w ogóle zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej dla roszczeń związane z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi trzy lata. Z kolei art. 120 § 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Istotną w niniejszej sprawie jest okoliczność, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona umowy, na podstawie której dochodzone są roszczenia, a które wiążą się z tą działalnością.

Zdaniem sądu, podzielając pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 stycznia 2012 roku - IV CSK 201/11 oraz Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrażony w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku -VI ACa 479/12 ocenić należy, iż w zakresie roszczeń powoda co do usługi dystrybucji zastosowanie ma właśnie trzyletni okres przedawnienia, natomiast do umowy sprzedaży energii elektrycznej zastosowanie ma dwuletni okres przedawnienia.

Nie ulega wątpliwości, iż zawarta przez strony umowa jest umową mieszaną łączącą elementy dwu umów nazwanych: umowy sprzedaży energii elektrycznej i umowy przesyłowej, a tym samym do przedawnienia roszczeń wynikających z tej umowy powinno się stosować przepisy dotyczące obu zobowiązań. Dla roszczeń wynikających ze sprzedaży energii elektrycznej zastosowanie mieć będzie przepis art. 554 k.c. stosowany w związku z art. 555 k.c. przewidujący dwuletni okres przedawnienia. Natomiast do przedawnienia roszczeń związanych ze świadczeniem usług przesyłowych z tytułu umowy nazwanej regulowanej przepisami ustawy Prawo energetyczne, stosować należy powołany już przepisy art. 118 k.c. i uwzględnić trzyletni okres przedawnienia.

Jednocześnie wskazać należy, że dla biegu przedawnienia roszczeń powoda nie ma wpływu określony w fakturze termin zapłaty świadczenia. Dostawa energii elektrycznej wykorzystanej przez pozwanego odbywała się na warunkach określonych w łączącej strony umowie, zgodnie z którą dokonywanie odczytów i wystawianie faktur rozliczeniowych było obowiązkiem powoda. Nie ulega w sprawie wątpliwości, że powód bezzasadnie zwlekał z wystawieniem faktury, która zgodnie z umową stron była podstawą rozliczeń. Umowa stron nie precyzuje terminu do wystawienia faktury. Określony został jedynie w § 7 ust. 9 Ogólnych Warunków Umów Kompleksowych sposób oznaczenia w fakturze terminu płatności zobowiązania odbiorcy w szczególności, że winna być ona wystawiona co najmniej 14 dni przed upływem terminu płatności oznaczonego w dokumencie, a sprzedawca winien dostarczyć odbiorcy ten dokument nie

później niż 7 dni przed terminem płatności oznaczonym na dokumencie (porównaj OWUK Energa Operator S.A. dla konsumentów k 26-28). Gdyby więc powód niezwłocznie po dokonaniu odczytu zużycia prądu, który miał miejsce 15 października 2015 roku wystawił fakturę, określając wymagany 14 -dniowy termin płatności, termin do zapłaty świadczenia upłynąłby z dniem 29 października 2015 roku. Pozew o zapłatę świadczenia złożony został w niniejszej sprawie w dniu 16 listopada 2017 roku, a więc stosując zasadę wynikającą z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. niewątpliwie już po upływie dwuletniego okresu przedawania dla świadczeń z umowy sprzedaży energii elektrycznej. Nie przedawnione pozostawało w chwili wniesienia pozwu natomiast roszczenie w zakresie usługi dystrybucji i co do tej należności tj. kwoty 297,92 zł sąd uwzględnił powództwo.

Zauważyć również należy, iż powoływana nowelizacja wprowadziła nowy art. 117¹ k.c., który określa w jakich przypadkach sąd może nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia wobec konsumenta. Sąd rozważając każdą sprawę indywidualnie, biorąc pod uwagę zasady słuszności, może nie uwzględnić przedawnienia roszczenia. Oceniając sprawę sąd bierze pod uwagę długość terminu przedawnienia, długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia oraz charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

W ocenie sądu, w niniejszej sprawie nie ustalono, aby wystąpiła jakakolwiek okoliczność uzasadniająca nie uwzględnienie upływu terminu przedawnienia.

Brak jest także – zdaniem sądu – podstaw do zasądzenia odsetek od należności już od terminu płatności wskazanego w fakturze tj. od dnia 9 czerwca 2017 roku. Nie ulega wątpliwości, iż w celu umożliwienia pozwanemu uregulowania należności w terminach wynikających z wystawionych faktur, powód winien wezwać pozwanego do zapłaty należności, w tym poprzez doręczenie mu tych faktur. Wysokość należności, choć naliczana okresowo, nie była stała. Pozwany zaprzeczał, aby faktura zawierająca zobowiązania zapłaty 800,41 zł została mu doręczona, a powód tej okoliczności nie wykazał. Powód przyznał, że wysłał do pozwanego korespondencję pod adres określony w umowie z maja 2015 roku, w której jako adres pozwanego wskazany został adres aktualnego na ten czas miejsca zamieszkania - C. Osiedle (...) (porównaj stanowisko powoda w piśmie procesowym z dnia 9 października 2018 roku). Rzeczywiście adres taki wskazany został w treści umowy, na którą powołuje się powód. Zauważyć należy jednak, że w związku ze zwlekaniem przez powoda z wystawieniem faktur pierwsze rozliczenie spornego okresu nastąpiło wyparciem o fakturę z dnia 10 grudnia 2016 roku – a więc po upływie ponad roku od dokonania odczytu i rozwiązania umowy. Poza tym pozwany konsekwentnie wskazywał, iż informował powoda o zmianie miejsca swojego zamieszkania – w związku z wprowadzeniem się do wybudowanego domu, a więc wskazał adres J. 4G. Okoliczność, że powodowi znane było nowe miejsce zamieszkania powoda wynika z kierowanej do niego korespondencji, w której jako miejsce jego zamieszkania wskazywano J. 4G. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że kierowana do pozwanego – jak przyznał powód – korespondencja pod adres wynikających z rozwiązanej już umowy stanowi skuteczne doręczenie pozwanemu dokumentu rozliczeniowego.

W sprawie bezspornym było, iż powód działając poprzez pełnomocnika na pewno doręczył pozwanemu wezwania do zapłaty w piśmie kierowanym do niego jako przedsądowe wezwania do zapłaty, oraz że wezwanie to zostało pozwanemu niewątpliwie doręczone w dniu 13 listopada 2017 albowiem w dniu tym pozwany wystosował odpowiedź na wezwania do zapłaty. Dlatego sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 13 listopada 2017 roku, oddalając roszczenie odsetkowe z tytułu opóźnienie dochodzone za okres wcześniejszy. Odsetki ustalono - zgodnie z roszczeniem - w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c , który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, jeśli wysokość odsetek nie została ustalona należne są odsetki ustawowe za opóźnienie.

Wobec powyższego sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 279,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. Jako koszty powoda niezbędne do celowego dochodzenia prawa zaliczono: opłatę sądową od pozwu w wysokości 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 270,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zmian.) oraz opłatę kancelaryjną od pełnomocnictwa. Wobec faktu, iż powództwo zostało uwzględnione w części, pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 120,00 zł – stosownie do wyniku sprawy.